

stort, et udmærket Navn, men for denne Mands Virksomhed har man ikke interesseret sig. Det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup), der er Regeringspartiets Ordfører i denne Sag, og i hvis Valgkreds „Bøgildgaard“ ligger, har aldrig været paa Bøgildgaard under Møller uden en Gang, og da ønskede han ikke at se Forholdene der. Efter hvad Forstander Møller oplyser, forholder det sig rigtigt. Det ærede Medlem interesserer sig neppe heller ret meget for „Bøgildgaard“ og Forstander Møllers pædagogiske Grundsætninger, thi han er ganske enig i hele den Maade, hvorpaa Overinspektøren ønsker Anstalterne ledede.

Den højtærede Minister omtalte meget overfladisk det Spørgsmaal, jeg havde fremdraget om Forholdene paa Flakkebjerg. Jeg har gjort opmærksom paa, hvor ringe Vægt man ofte kan lægge paa Forklaringerne fra de voksne Personer, der blive afhørte i saadanne Sager. Der nævnedes jeg da, at under Omtalen af Flakkebjerg, under Forhørene paa Flakkebjerg, havde Forstander Mortensen erklæret, at han ikke havde pisket Drengene med Ris, der vare dyppede i Saltlage. Jeg gjorde da opmærksom paa, at den Mand, der havde været Leverandør af Ris til Flakkebjerg, flere Gange har modtaget Klage over, at Risene ikke vare tilstrækkeligt gennemtrukne af Saltlage. Dette omtalte den højtærede Minister ikke, men den vedkommende Købmand har modtaget saadanne Klager over, at han har undladt at lade Risene staa i Saltlage, forinden han afleverede dem til Flakkebjerg.

Jeg vil da gerne med nogle Ord vende mig til selve Flakkebjerg-Sagen. Den højtærede Justitsminister sagde i Gaar, at han havde ikke, som af mig fremhævet, været inde paa et Forsvar for Mortensen paa Flakkebjerg, og saa gjorde den højtærede Minister opmærksom paa, at han under Finanslovens Behandling i Fjor netop udtrykkelig havde erklæret, at hvis det stod til ham, vilde han efter det oplyste ikke udnævne Mortensen til Forstander paa Flakkebjerg. Men det er jo ikke den virkelige Stilling; den højtærede Justitsminister ved jo meget godt, hvorledes det forholder sig, ved bedre end nogen af os andre, hvorledes hans Stilling var til den Sag. Det var først under 2den Behandling af Finansloven, at Justitsministeren indtog det Standpunkt. Under 1ste Behandling af Finansloven stillede den højtærede Justitsminister sig ganske anderledes. Hvor kunde det nu være, at Justitsministeren mellem

1ste og 2den Behandling af Finansloven i Fjor forandrede Standpunkt, og at der var saa aabenbar Modsigelse mellem hans Udtalelser ved 1ste og 2den Behandling? Jo, fordi mellem 1ste og 2den Behandling havde Rigsdagens Medlemmer haft Adgang til at se Forhørene i Flakkebjerg-Sagen. Den højtærede Justitsminister udtalte ved 1ste Behandling af Finansloven i Fjor — det var, efter at min Meningsfælle, det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen), havde talt om denne Sag — Spalte 1082: „Naar ikke desto mindre Udfaldet af Undersøgelsen ikke er blevet saadant, at jeg har ment at kunne nægte Godkendelsen af Anstalten med Mortensen som Forstander, saa er det jo noget, som hverken er Schrøders eller min Skyld; det er noget, som ligger i Sagen. Det ligger i, at Undersøgelsen har vist, at de Anker, der have været rejste, have været overdrevne, og at Forholdene paa Flakkebjerg, omend Mortensen i enkelte Tilfælde kan være gaaet videre, end han maaske burde, dog ikke ere af en saadan Natur, at der kunde være Grund til at nægte Anstalten Anerkendelse med ham som Forstander“. Saa følger den højtærede Justitsminister til senere, at det er en privat Bestyrelse, der staaer for Anstalten, og derefter tilføjer han: „Da nu denne Bestyrelse mener, at Mortensen har saa mange udmærkede Egenskaber som Børneopdrager, at der ikke kunde være Tale om at fjerne ham, har jeg ment, at der fra Ministeriets Side kun kunde være Spørgsmaal om at nægte Anerkendelse, hvis der forelaa virkelig betydelige Overskridelser af den Revsessesret, som tilkommer Forstanderen paa en Opdragelsesanstalt, og det har jeg, som jeg nævnte før, ikke fundet, at der har foreligget, omend Mortensen i enkelte Tilfælde kan være gaaet for vidt“. Han tilføjer senere i Omtalen af Overinspektøren, Assessor Brun, og hans Omtale af Flakkebjerg-Sagen og det Brev, som jeg oplæste vedrørende denne Sag, at Assessor Brun har skrevet et Brev til en Mand i Vejle, der er Formand for et Selskab i Vejle, der kaldes „Børnenes Vel“, en Mand, som i denne Egenskab er kendt med Brun, og som tillige tilfældigvis er Redaktør af det socialdemokratiske Blad i Vejle; til ham har Assessor Brun sendt en Skrivelse, hvori han spurgte ham, om han mente, det vilde være muligt at komme til en Forstaaelse med de socialdemokratiske Blade om at ophøre med Angrebene paa Flakkebjerg.

Under 1ste Behandling af Finansloven